

O salvare așa de mare

O mântuire așa de mare

(Evrei 1.1-3; 2.1-3)

Evangelhia este o mare favoare din partea lui Dumnezeu, expresia desăvârșită a bunăvoinței divine față de noi, oamenii. Numai atât? Nu, nu este numai atât, pentru că ea aduce și o mare răspundere pentru cei care o ascultă și se află în fața ei. și cu cât înțelegem mai bine cât de mare este favoarea pe care Dumnezeu ne-o face prin Evanghelie, cu atât mai mult ar trebui să înțelegem cât de mare este răspunderea pe care o avem față de această veste bună din partea lui Dumnezeu.

Favoarea lui Dumnezeu

Versetele cu care se deschide epistola către Evrei prezintă favoarea Evangheliei, îndurarea lui Dumnezeu, clemența Celui Atotputernic față de noi, făpturile Lui:

„Dumnezeu, după ce a vorbit odinioară în multe rânduri și în multe feluri părinților în profeți, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul” (Evrei 1.1).

Purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu în vechime au fost profeții; totuși nu ei au fost și cei dintâi mesageri ai cuvintelor lui Dumnezeu, ci prima verigă în relațiile dintre Dumnezeu și oameni, primul om care a exprimat voia lui Dumnezeu în contextul Scripturii, atât sub aspect istoric, cât și sub aspectul semnificației, a fost credinciosul Moise. El este autorul primelor cinci cărți ale Scripturii; el a transmis legea, dreptarul sau rânduiala lui Dumnezeu pentru făpturile Lui, oamenii; a fost și profet, dar a rămas mai ales ca cel care exprima legea, regula după care se stabilesc relațiile între Dumnezeu și oameni.

Ulterior, relațiile dintre Dumnezeu și oameni au fost reglementate numai prin intermediul profeților. Aceștia, când au apărut pe scena relațiilor dintre Dumnezeu și oameni, au avut ca aspect esențial al mesajului lor un cuvânt de mustrare, de contestare, de reprobare la adresa poporului călcător al legii și disprețuitor al Cuvântului lui Dumnezeu. și reproșul lui Dumnezeu s-a extins de la poporul Israel asupra întregii omeniri.

„La sfârșitul acestor zile” apare un alt purtător divin, care exprimă într-un fel cu totul deosebit gândul lui Dumnezeu față de oameni, și anume: „în Fiul”; aceasta este cu totul altceva decât ce a fost până acum. Prin Fiul, Dumnezeu nu mai dă oamenilor o lege; aceasta a fost dată prin Moise. Prin Domnul Hristos este adus din cer harul și adevărul. Prin Domnul Hristos, cel mai mare dintre profeți, Dumnezeu nu mai reproșează nimic oamenilor. Nu numai că nu le cere, ca prin Moise altădată, dar nici nu le mai reproșează nimic, cum a făcut prin toți profeții care au urmat după Moise. Prin Domnul Hristos Fiul, Dumnezeu nu mai pune în discuție vina noastră față de El sau responsabilitatea noastră ca făpturi ale Lui, Creatorul, ci pornește de la lucrul pe care l-a făcut Fiul Sau, Domnul Hristos: „prin Sine Însuși a făcut curățirea păcatelor” (Evrei 1.3).

Iată cel mai de seamă și esențial mesaj transmis prin Domnul Hristos: curățirea păcatelor! Prin Domnul Hristos, orice om este absolvit de vina lui, este curățit de păcat, este spălat în sangele adus jertfă pentru păcatele noastre ale tuturor. Dumnezeu nu mai reproșează nici unuia dintre noi vreo vină, pentru că pentru aceasta a murit Domnul Hristos. Prin Domnul Isus, Dumnezeu nu-i va spune niciodată nici unui om: tu ești păcătos, tu ai făcut lucruri care te încarcă de vină înaintea Mea. Niciodată!

În încercările noastre omenești de a capacita preocupările oamenilor pentru Evanghelie, deseori le spunem: «sunteți păcătoși!» și este o realitate: „nu este nici unul drept, nici unul măcar” (Romani 3.10). Dar ori de câte ori Dumnezeu Însuși Se va înfățișa în relația Sa cu oamenii, nu va aduce în discuție aceasta, pentru că Se va înfățișa prin Fiul care a făcut curățirea păcatelor. Curățirea este făcută desăvârșit, atât de desăvârșit încât Dumnezeu nu mai aduce aminte niciodată de păcatele săvârșite de vreunul dintre noi.

Și noi iertăm uneori semenilor noștri unele lucruri prin care ne-au jignit. Dar ce greu uităm lucrurile pe care le iertăm! Așa sunt relațiile dintre noi: iertăm, dar nu uităm niciodată! Dumnezeu, prin Domnul Hristos, ne iartă și uită în totul; nu-și mai aduce aminte de lucrurile pe care le-am săvârșit.

Cum este posibil? Printr-un alt aspect, și anume gloria Domnului Isus Hristos, care este „strălucirea gloriei lui Dumnezeu”. Aceasta acoperă întreg trecutul nostru. Dumnezeu vede strălucind gloria Lui, întipărirea Ființei Lui.

Ori de câte ori vreunul dintre noi se va afla în fața ochilor pătrunzători ai lui Dumnezeu, va putea sta nu prin păcatele pe care le-a făcut, prin trecutul vinovat, ci prin Hristos. Este un lucru care depășește posibilitățile noastre de a înțelege. Să privești un om comun, o făptură făcută din țărână, vinovată prin foarte multe păcate, și să o înțelegi, s-o încadrezi, s-o accepți ca pe Însuși Fiul lui Dumnezeu, în propria Lui desăvârșire, aceasta este foarte mult! Aceasta este Evanghelia! și suntem bucuroși nu numai să o putem înțelege, dar și exprima. Aceasta este favoarea Evangheliei oferită nouă de Dumnezeu.

Răspunderea omului față de Evanghelie

După ce ne prezintă favoarea deosebită acordată de Dumnezeu oamenilor, Cuvântul lui Dumnezeu ne atrage atenția și asupra răspunderii pe care o avem fiecare dintre noi față de Evanghelie. Există pentru toți dintre noi un „de aceea”! „De aceea trebuie să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite, ca să nu alunecăm pe alături. Pentru că, dacă Cuvântul vorbit prin îngeri a fost neclintit, și orice abatere și neascultare a primit dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2.1-3). Aceasta este expresia răspunderii noastre în relațiile cu Dumnezeu: ne este oferită prin Domnul Hristos „o mântuire așa de mare”.

Sângele Mielului fără cusur și fără prihană care a curs pe crucea răstignirii – iată prețul ispășirii noastre; este un preț cu mult mai scump decât aurul sau argintul. Este un preț care satisface într-un mod desăvârșit cerințele lui Dumnezeu. „O mântuire așa de mare” este oferta totală a bunavoinței divine și este fără nici o condiție.

Cum vom scăpa noi? Iată un alt cuvânt solemn, de mare atenție, care trebuie să ne pătrundă ființele! Este un cuvânt de avertisment pe care trebuie să-l privim cu toată seriozitatea! Cuvântul acesta pare că ne apropie de pasul premergător justiției divine, a actului de judecată din partea lui Dumnezeu. Cuvântul acesta pare a ne avertiza: voi erați vinovați, păcătoși! Aceasta a spus-o Moise, au subliniat-o toți profeții din toate timpurile, dar la sfârșit a apărut un cuvânt de bunăvoință, de îndurare, de har, de mântuire prin Domnul Hristos. Dacă îl acceptați, aceasta este mântuire. Dacă rămâneți indiferenți sau nepăsători (nu neapărat să respingeți), aceasta devine o acuzare eternă, definitivă, din partea lui Dumnezeu!

După oferta mântuirii din partea lui Dumnezeu nu mai este posibilă absolut nici o altă instanță divină, pentru că Dumnezeu nu ne mai acuză, prin Domnul Hristos, ci ne acceptă, ne primește, ne îndreptățește prin El. Acest adevăr trebuie primit din partea noastră printr-un act de credință, care este exprimarea acordului nostru cu voia lui Dumnezeu. Dacă-l respingem însă, nu ne mai rămâne nici o altă posibilitate de dialog cu Dumnezeu. Judecătorul ne rostește: ești vinovat! Orice ar mai spune acuzatul, că încadrarea juridică nu este exactă, din cauza circumstanțelor în care s-a aflat în momentul la care se refera actul de acuzare, i se spune: ți s-a pus înainte o ofertă de bunăvoință, de har, și ai trecut nepăsător pe lângă ea; vina nu se referă la păcatele făcute, ci la atitudinea față de ultimul cuvânt din dialogul dintre Dumnezeu și oameni: nepăsarea față de minunata ofertă de har și de bunăvoința divină.

Pentru oameni, Dumnezeu a acceptat ca intermediar la sfârșitul acestor zile pe Altcineva. Pe Fiul Său! Situația tuturor este mediată prin Fiul Său! Dacă trecem pe lângă această expresie de îndurare a lui Dumnezeu și rămânem nepăsători față de o mântuire așa de mare, cum vom scăpa noi? Cuvintele „nepăsători” sau „indiferenți” cu siguranță că nu exprimă refuzul mântuirii și credem că în fața ofertei mântuirii lui Dumnezeu prin Hristos nimeni nu refuză, dar aceasta lasă loc pentru altceva, care este foarte grav. Să nu fim dintre aceia mulți care trec nepăsători, indiferenți, în sensul că nu acceptă ca pentru ei înșiși, nu pun mâna lor pe această ofertă a harului lui Dumnezeu, ci doar iau notă ca despre un adevăr exprimat într-un asemenea context, din partea lui Dumnezeu! Ci să facem parte toți din ceata celor care acceptă adevărurile Scripturii, care le primesc!

Evangelia este printre alte lucruri și o informație alături de alte informații. Suntem interesați mult de informații, mai ales dacă sunt bune sau utile pentru viața noastră zilnică. Dar viața noastră nu se reduce numai la astfel de informații. Evangelia pe care o citim ne aduce la cunoștință o cu totul altă informație. Care este această informație? Că se găsește mântuire pentru suflet și în mântuire se găsește fericirea sufletului și siguranța existenței noastre, pentru timp și pentru eternitate! O existență în cerul lui Dumnezeu, în raiul Lui! Iată ce informație ne este adusă, incomparabilă cu celelalte informații care ne asaltează deseori. Că vom găsi odihnă, sau căldură, sau liniște, sau casă, sau serviciu, aceasta nu schimbă esențial existența noastră, dar că avem sau nu mântuirea sufletului, aceasta schimbă esențial existența noastră. Un suflet nemântuit se pierde pentru eternitate, iar un suflet mântuit, printr-o credință personală, este un suflet câștigat, prin Hristos, pentru cer, pentru Dumnezeu, pentru eternitate! Să nu trecem nepăsători pe lângă o informație ca aceasta, care ne este adusă la cunoștință prin Domnul Hristos „la sfârșitul acestor zile”!

„Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?” Cum? Este o întrebare retorică, al cărei răspuns este sigur: NU este scăpare în afara brațelor mântuitoare ale Domnului Hristos! Față de acuzația lui Dumnezeu în fața oamenilor vinovați există o singură scăpare: mântuirea prin Hristos. Dacă treci de oferta divină, mântuirea prin Hristos, nu mai este posibilă nici o altă scăpare. Dreptatea divină călcată în picioare are un remediu în îndurarea divină manifestată în Domnul Hristos, dar îndurarea divină călcată în picioare prin nepăsare, prin indiferență, nu mai are nici un alt remediu, întrucât, în infinitul inimii lui Dumnezeu, al relațiilor dintre Dumnezeu și oameni, nu se mai găsește nici o altă resursă mai presus decât dragostea lui Dumnezeu.

Ceea ce ne oferă Dumnezeu are un preț infinit, este cel mai mare lucru pe care-l putem câștiga în viață. Evangelia ne aduce la cunoștință o informație unică, inegalabilă cu toate celelalte: Prin Domnul Isus Hristos, Dumnezeu ne oferă mântuirea sufletului, salvarea, curățirea, ispășirea noastră și, prin mântuire, ne oferă tot, pentru că Se oferă pe Sine Însuși prin Domnul Isus Hristos.

clickbible.org